

כתבה לינדה קמבל

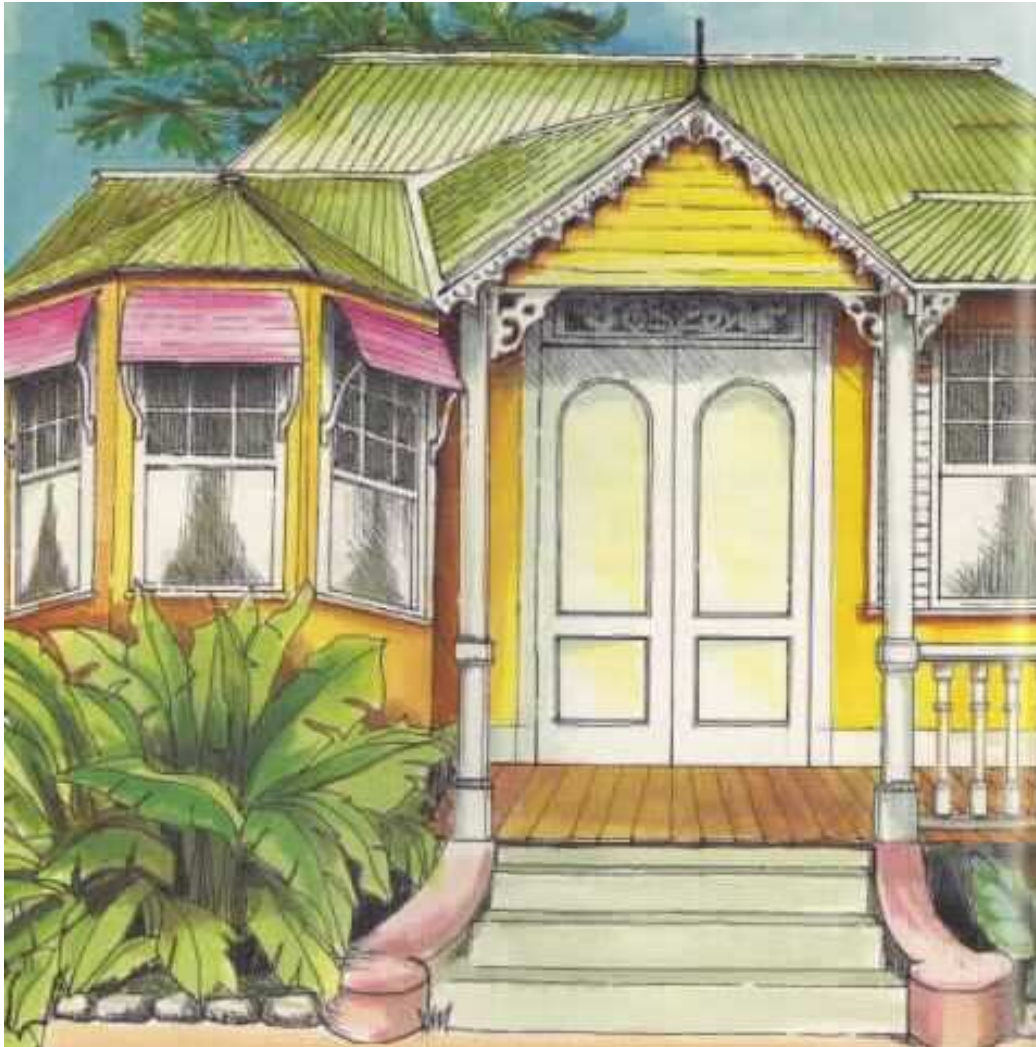

ציירה מרלן לויס-וינברגר

סיפור מג'מאיקה

העלמה טיני

אבא שלי הוא חקלאי. ביתנו עומד על שטח אדמה גדול
ובקצה הגן שלנו זורם נהר גדול. מעבר לנהר, לא רחוק
מביתנו שוכנת העיירה מריפילד.

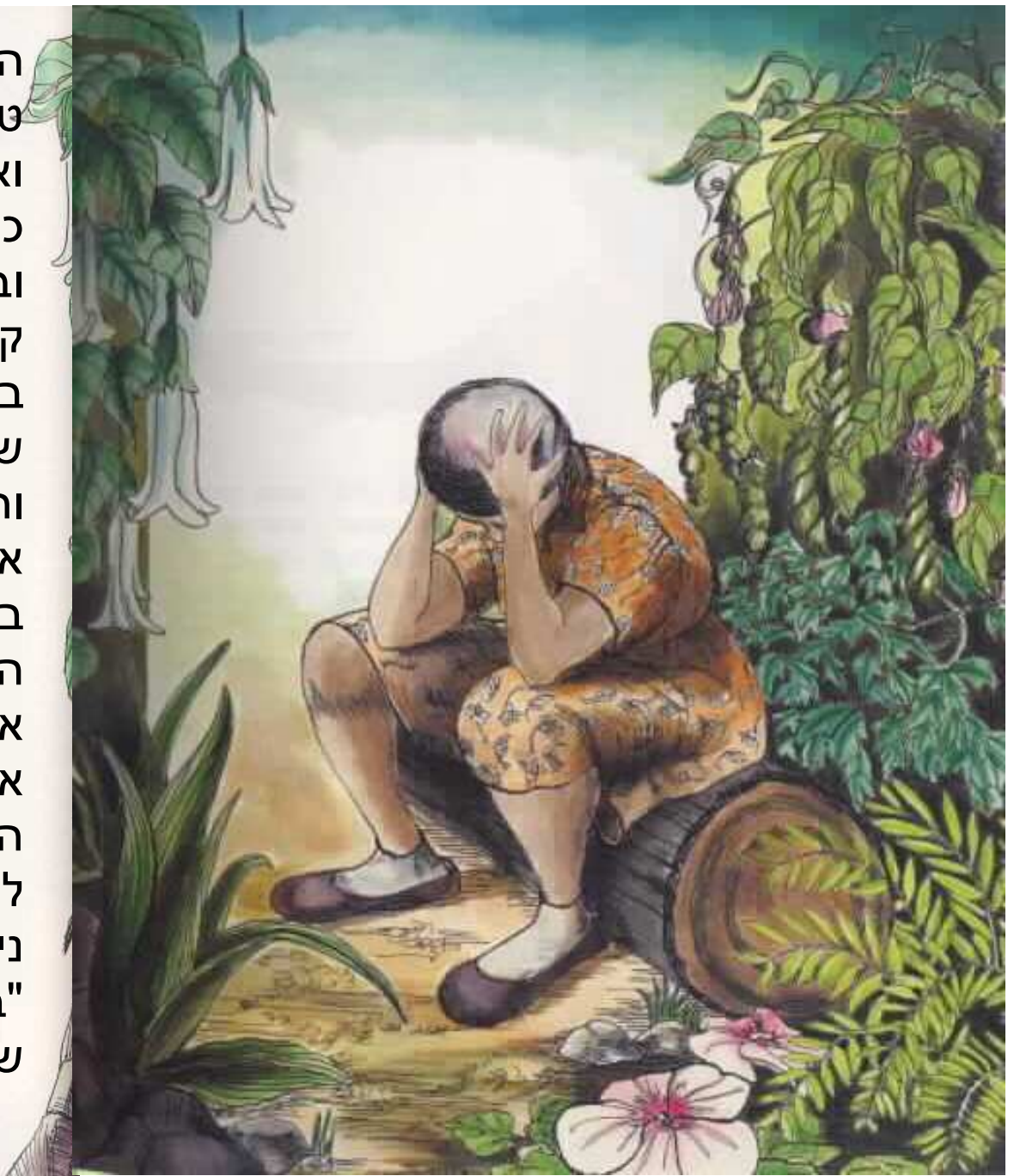
שמי אמיתי הוא אליזבת אנג'ליקה קמפל, אך כולם
קוראים לי ביניבוד. אני חיה עם משפחתי בבית גדול
ויפה, אך ישן מאוד. הוא היה שייך עוד לאבא של אבא
שלי.

העלמה טיני. היא חיה שם לבדה. העלמה
טיני היא זקנה מאוד, עלובה ורגזנית. אמא
ואבא ואנו הילדים משתדלים להתנהג בידידות
כלפיה, אך היא כנראה לא אוהבת אף אחד,
ובמיוחד לא אותנו, הילדים.

קרה יום אחד שאספתי אפונה לאמא שלי
בקרבת בקתתה של העלמה טיני. כשהייתי
שם שמעתי כאילו מישהו בוכה. נעמדתי
והקשבתי. ואז הצצתי דרך השיחים וראיתי
את העלמה טיני, כשהיא יושבת על גדם עץ
בחצר. היא שמה את ראשה בידיה, כל גופה
התכופף והיא בכתה מרות

אמנם אמא מזהירה אותי שלא אטריד ולא
אבקר אצל העלמה טיני, חשבתי שאולי עכשיו
היא תשמח לקצת חברה. לכן העזתי והלכתי
לראות מה קורה.

ניגשתי אליה בזהירות, כי פחדתי קצת.
"בוקר טוב, העלמה טיני. מה שלומך. וסליחה
שאני שואלת אבל למה את בוכה?"

לפני שיכולתי לומר עוד
מילה, העלמה טיני
הרימה את המקל
העקום שלה והצביעה
בו עלי.

"אל תטרידי אותי, שומעת!
לכי הביתה! המנגו עוד לא
הבשיל!"
"העלמה טיני, לא באתי
בשביל מנגו. יש לנו מספיק
עצי מנגו בחצר שלנו.
שמעתי רק שאת בוכה
ורציתי לדעת איך אפשר
לעזור."

העלמה טיני
הסתובבה וכמעט
ונפלה מגדם העץ עליו
ישבה

"מי זה? מישהו
מפרחחי משפחת
קמפל! מי אמר לך
לבוא לחצר שלי?"
"אני לא מתכוונת לשום
דבר רע. רק שמעתי
שאת בוכה ורציתי.."

נתתי לאמא את סל האפונה ואז שאלתי "אמא, אוכל ללכת לעיירה, לעלמה איריס?"

אמא חייכה ואמרה שמיד אחרי הארוחה אוכל ללכת כי הסנדקית שלי, העלמה איריס תמיד שמחה לראות אותי.

למרות שהעלמה איריס, הסנדקית שלי, היא זקנה, היא שונה לגמרי מהעלמה טיני. היא אישה מתוקה ונעימה מאוד, אוהבת ילדים ואותי במיוחד. היא גם התופרת הטובה ביותר בכל העיירה. היא עושה את שמלות של הכלות, למרות שהיא אומרת "מלבד זו שלי".

כשנכנסתי לחנות "שמלות כטוב בעיניך" של העלמה איריס, היא בדיוק מדדה שמלה מוזרה קצת של העלמה גרטרוד.

"סליחה, ערב טוב, העלמה איריס."

"ביני ילדתי! כנסי, כנסי! העלמה גרטרוד, את מכירה את הילדה ביניבוד היקרה?"

"כן, אך איזה שם לא מוצלח!" קראה העלמה גרטרוד.

"טוב, למעשה שמה האמיתי.."

"כן, ביני יקירתי, מה את אומרת לשמלה הנהדרת זו?"

העלמה טיני התיישבה שוב, שמה את ראשה בידיה והתחילה לדבר כאילו אל עצמה.

"אלוהים, למה אתה שולח את הפרחחים לגנוב מהמנגו שלי? האם כך תרצה להעניש אותי, או מה? אתה יודע שאני הולכת לכנסייה כל יום ראשון. כל שנה אני באה למיסה של חג הפסחא, בגשם או בשמש, למרות שלפעמים זה קשה. הבט עלי. אלה הם הבגדים הישנים היחידים שלי, זקנה כמוני. אין לי כסף כדי לקנות שמלה חדשה. סלח לי אדוני, אך לא אוכל לבוא יותר לכנסייה כי האנשים יצחקו ממני."

הבטתי עליה. היא נראתה לי כל כך זקנה וחלשה. הרגשתי עצב. אמרתי "העלמה טיני, העלמה טיני אולי.."

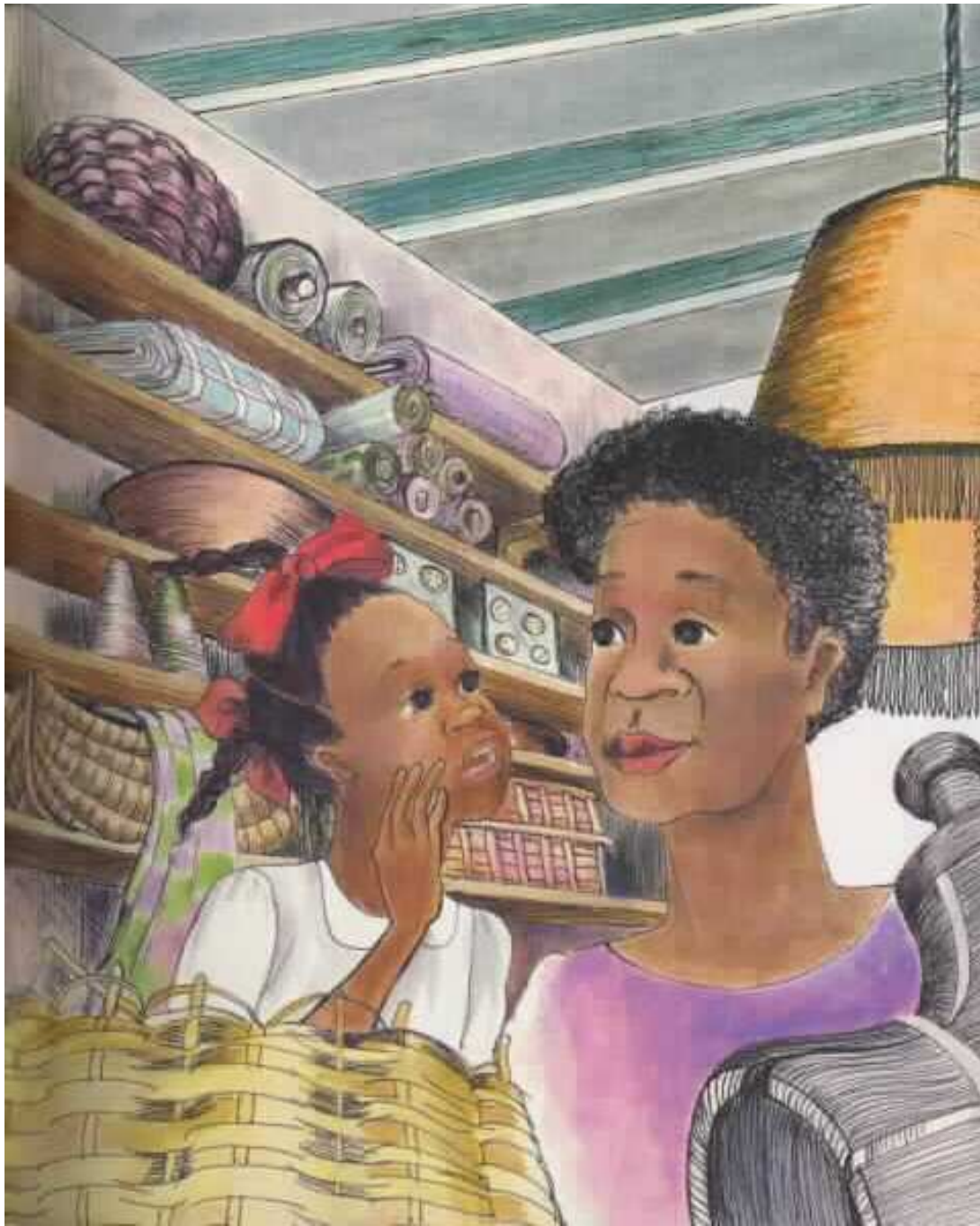
"מה את עדיין כאן? עוד לא גמרת עם המנגו? שמעי לי פרחחית ושמעי טוב! לכי הביתה! שמעת אותי? לכי הביתה!"

עצובה הסתובבתי והלכתי הביתה לאט. בדרך התחלתי לחשוב חזק מאוד. עד שהגעתי הביתה הייתה לי כבר תוכנית.

"וי, העלמה פלומר מהדואר" קראה העלמה איריס, כשהיא מתיישבת בכורסה אך קמה מיד וקוראת ללאילדה המסכנה, רכונה על מכונת התפירה. "לאילדה, לאילדה, היינו צריכים לגמור את שמלתה של העלמה פלומר עוד הבוקר! תגמרי מהר את השוליים וגהצי מיד? וי לי! עכשיו אצטרך לשמוע את כל רכילות העיירה מהאישה הזו. לאילדה, מהרי!"

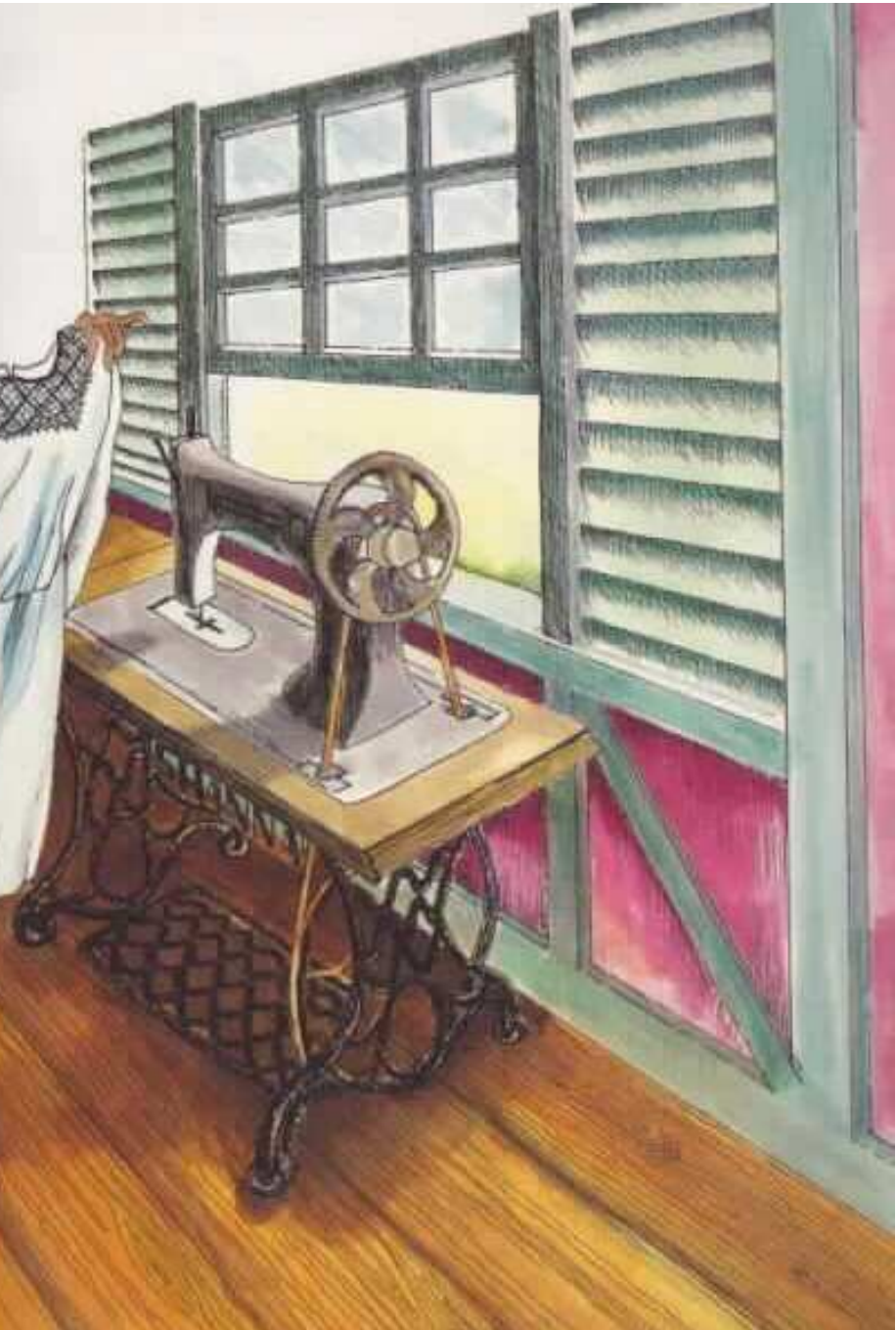

"כן.. גמגמתי "זה.."
"הבד הגיע מעבר לים, מאנגליה, הודות למר פרנציס! כמה שהוא נחמד שדאג לכך. העלמה פלומר בסוכנות הדואר קנאה נורא כשסיפרתי לה. אני מאמינה עד היום "
"העלמה גרטרוד, בבקשה!" קראה העלמה איריס.
"אא, כן אוזני ילדה. אך מר פרנציס ישמח. נכון! אני חייבת לפגוש אותו בגנים בוטניים בארבע, ולא יפה לתת לו לחכות כל כך הרבה זמן! להתראות" והעלמה גרטרוד חלפה דרך הכניסה, וצעדה בדרך ראשית של העיירה בגאווה, כשהיא מתנגשת כמעט עם העלמה פלומר.

העלמה איריס התרוממה לכל גובהה, ליקקה את שפתיה ויישרה את שערותיה. "ערב טוב, העלמה פלומר! בדיוק רציתי להכין ספל תה. האם תצטרפי אלי? מובן שאת מכירה את הילדה החביבה הזו, אליזבת אנג'ליקה קמפל. אליזבת, האם את מוכנה לעזור לי להכין תה?" בסוף גם העלמה פלומר עזבה. הייתה לי עכשיו הזדמנות לספר לעלמה איריס את הסיפור על העלמה טיני, ולבקש שהיא תעזור לי. "אך, האישה הזקנה הזו! כן, כפי שאתה זורע כך אתה קוצר. אבל זה סיפור ארוך, הרבה לפני שנולדת. את ילדה מתוקה ורגישה. אלוהים יברך אותך. באמת הזמנים קשים היום. אגיד לך מה. יש לי כאן שמלה שעשיתי לגברת אחת, והיא בסוף החליטה שאינה רוצה בה. אני חושבת.. תני לחשוב רגע. כן השמלה תתאים נהדר לעלמה טיני. אם את רוצה אשמח לתת לך אותה בשבילה. המתיני רגע ואני אחפש. אחזור מיד!"

העלמה איריס הלכה לחדר העבודה
וחררה אחרי כמה דקות כשבידיה
שמלה קצת מקומטת, ממש שמלה של
הזמנים ההם, עם שרוולים ארוכים
וצווארון תחרה.
"מה את חושבת, ביני?" היא אמרה
כשעל פניה מבט של מי שמציג יצירת
אמנות.
"העלמה איריס! היא נהדרת! אני
אוהבת אותך! תודה, תודה!" רצתי
ונתתי לה נשיקה ארוכה וחמה.

למחרת בבוקר הלכתי לחנות של העלמה איריס. היא לא יכלה לראות אותי. לאילדה אמרה שהיא לא מרגישה טוב אבל כפי שהבטיחה היא הכינה את השמלה והכובע, והם נראו כמו חדשים. היא אפילו ארזה אותם יפה בניר צבעוני, שמה בקופסה וקשרה בסרט. כל כך שמחתי. לא הייתה לי סבלנות, ורצתי להביא זאת לעלמה טיני.

העלמה איריס צחקה וחיבקה אותי חזק. ופתאום אמרה "ביני, את יודעת מה? נזכרתי שיש לי כובע שמונח בחנות כבר שנים. אני אשים עליו קצת פרחים וסרט צבעוני, והוא יראה כמו חדש!"

אבל רגע, מי שם דופק בדלת? את יכולה לראות? עיניך טובות משלי. "זה מר פרנצ'יס" אמרתי. מר פרנצ'יס! מה הוא עושה כאן? אלוהים ירחם, הביטי עלי! לאילדה! לאילדה! מהר, תני לי את הפיה נוכרית שלי ואבקה לפנים, ומי בושם ו.. ביני, יקירתי, חזרי מחר בבוקר".

"הבאתי לך מתנה!" קראתי שוב בקול רם.
העלמה טיני עצרה והביטה עלי במבט חודר.
"ראי העלמה טיני, זה בשבילך! פתחי זאת!" קראתי.
היא המשיכה להסתכל עלי ועל הקופסה. אחרי זמן
מה היא פתחה אותה.

"מה? די! ילדה, מה השמלה והכובע היקרים האלה?
זה מה שאת רוצה שאקנה? את חושבת שאני
עשירה? אמרתי לך שאין לי כסף בשביל לשלם עבור
זה. אלוהים שלי! ממנו קיבלת זאת?"

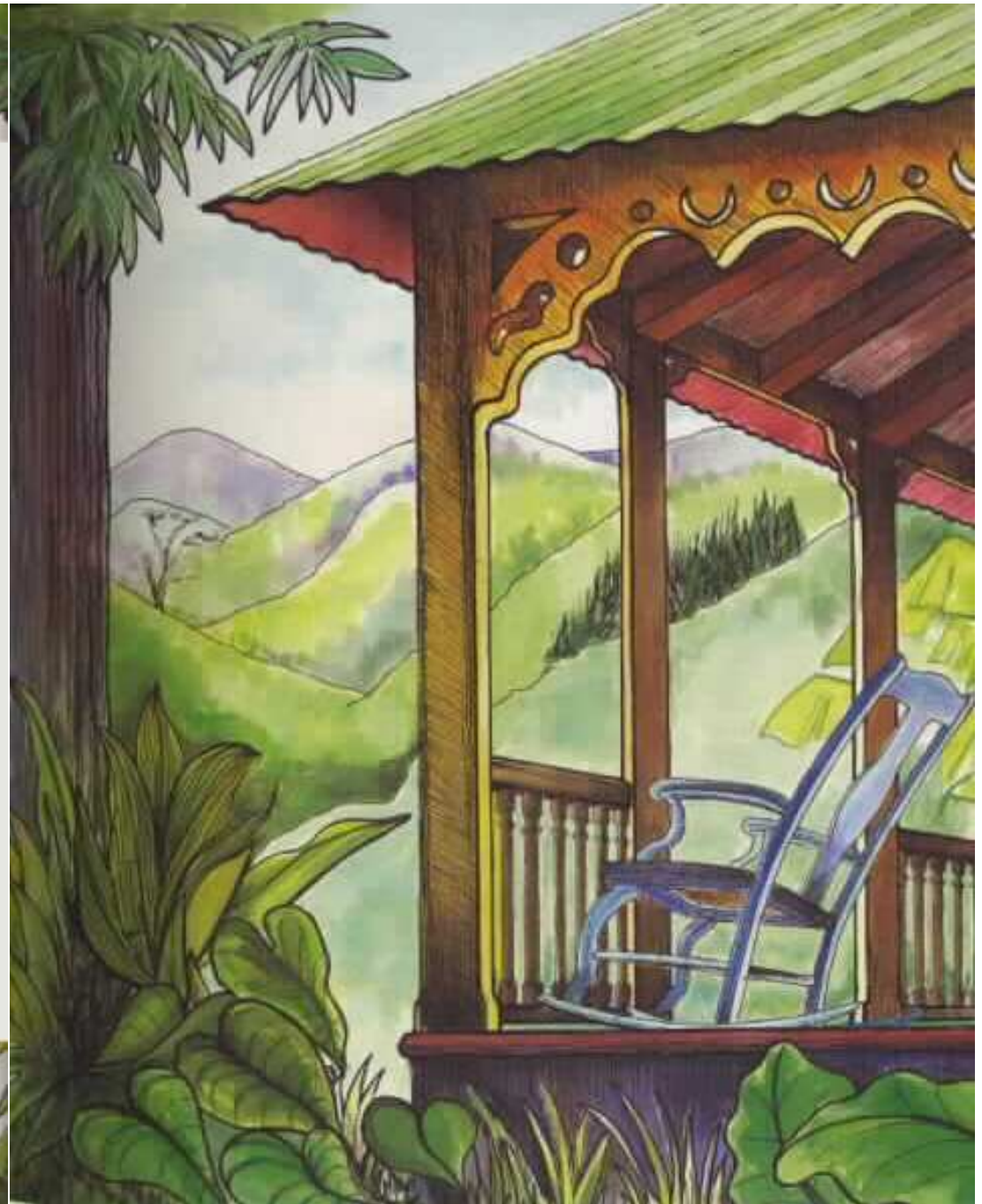

"העלמה טיני! העלמה טיני! בוקר טוב עלמתי!"
"מה זה? מי כאן? אמרתי לך כבר שהמנגו עוד לא
הבשיל! אלך לדבר עם אבא שלך! את פרחחית
ומטרידה!"
"אבל הבאתי לך מתנה!" קראתי כמה שיכולתי יותר
חזק.

היא באה אלי והצביעה במקל "מה? מה אמרת?
שמעת מה שאמרתי לך. את חרשת או מה? אתם
פרחחים אין לכם נימוסים! רק מתלחשים אחרי הגב!
דברי מהר לפני שאקרא לשוטר!"

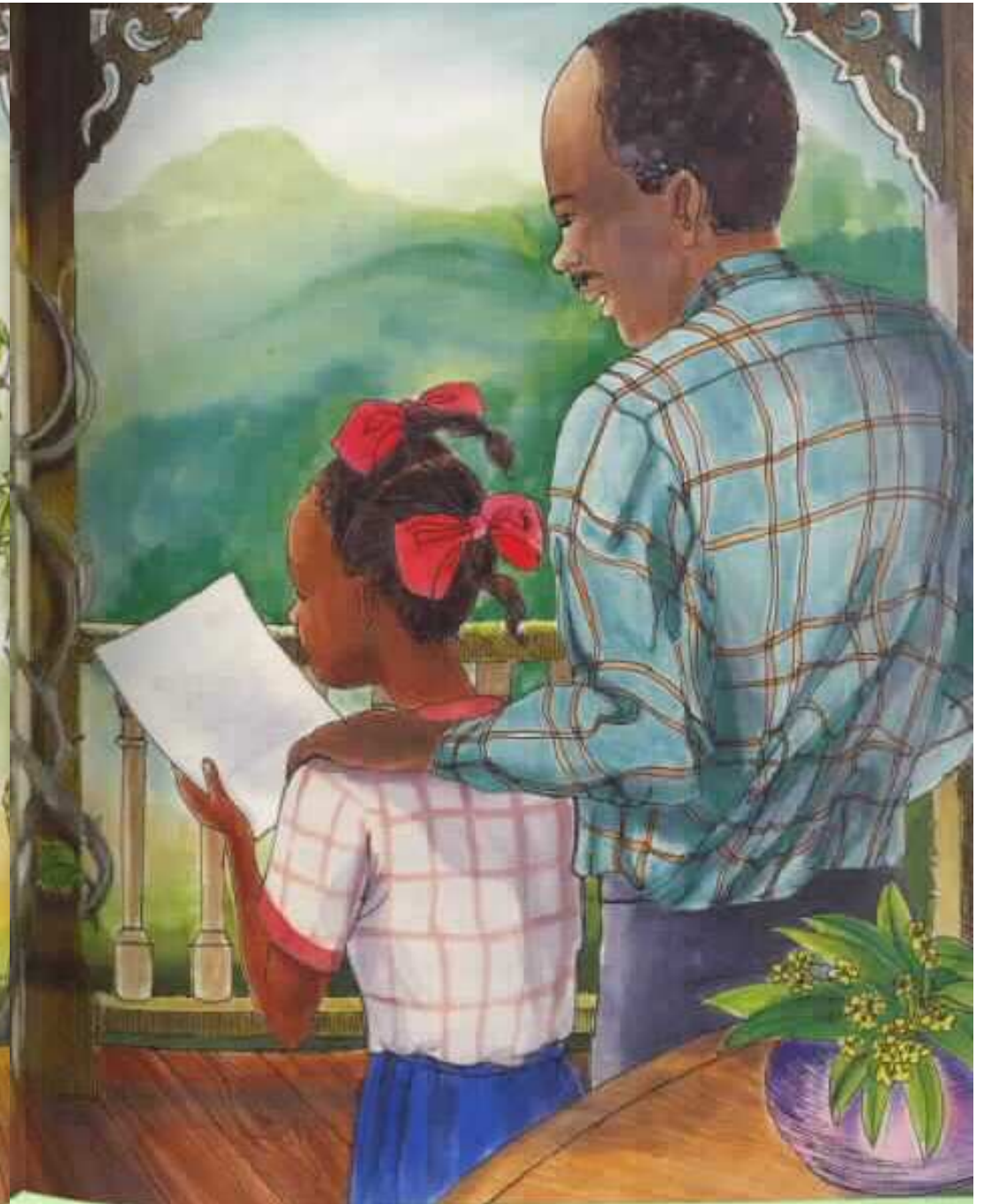
הייתי המומה. התחלתי לבכות ולהתייפח.
"העלמה איריס, הסנדקית שלי נתנה לי את זה
בשביל לתת לך, כי יש לה לב כל כך טוב! אבל
אם את לא רוצה, תוכלי להחזיר לי. העלמה
איריס צדקה! את כזו."
רצתי במורד הגבעה מהר כמה שיכולתי ולא
עצרתי עד שהגעתי הביתה.
נרגעתי קצת ולבית נכנסתי כבר בשקט. ניסיתי
לבצע את המוטל עלי בבית כאילו לא קרה כלום.
לא אמרתי כלום לאף אחד כי התביישתי כל כך.
אבל ביום ראשון, יום הפסחא, העיר אותי קולו
של אבא.
"ביני, בואי, תצאי רגע."
יצאתי למרפסת וראיתי שאבא עומד ליד גדיה
יפהפה ביותר!
"אבא, מה?..?"
"אל תשאלו אותי, ביני יקירתי. כשיצאתי הבוקר
מוקדם ראיתי את הגדיה קשורה כאן למרפסת
ועוד מכתב על השולחן. הוא ממוען אליך, ביני."
בתוך המעטפה מצאתי דף ניר מקופל יפה.
הכתיב היה משובש כך שביקשתי מאבא שיעזור
לי לקרוא.

דרך מנגו,
עיירה מריפילד

ביניבוד יקרה
שלום, מה שלומך. השמלה והכובע גורמים לי
להרגיש כמו צעירה למרות שאני תרנגולת זקנה.
אם ירצה האל אלבש אותם לכנסייה היום. אבל
אם לא תיקחי את הגדיה, לא אלך לשום מקום.
אם את לא רוצה אותה, תחזירי לי אותה מהר.
במצב שלי אין לי דבר אחר שאוכל לתת לך עבור
הלב הטוב שלך.
העיניים שלי נחלשות, אני כותבת זאת בקושי רב
אבל בואי עוד לראות אותי שוב.

בכבוד רב
לוקרציה וויליאמס.

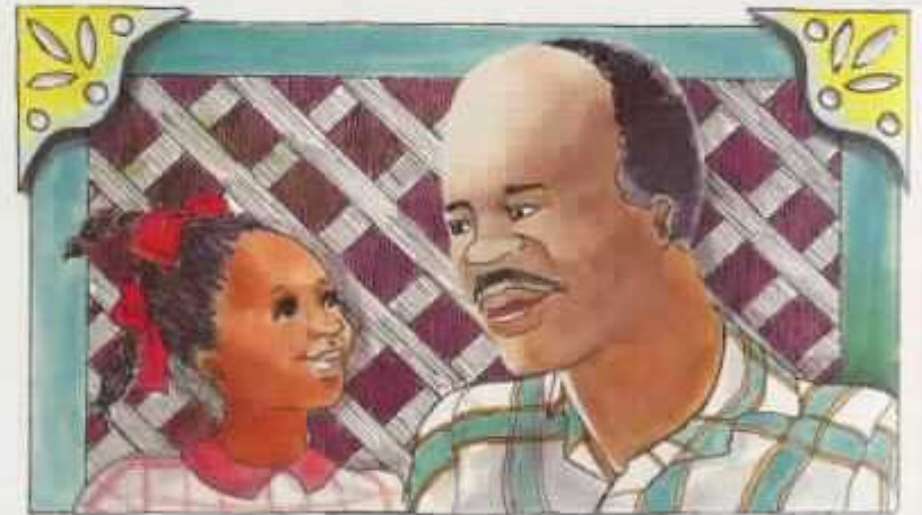

לקחתי את מריה איתי. והנה העלמה טיני עמדה בחצר, נשענת על מקל שלה, כאילו חכתה לי.

"העלמה טיני! העלמה טיני!" קראתי. "מי זה? אא, זו את. אני רואה שאינך רוצה את הגדיה. ילדים של ימינו שונים. הייתי צריכה לדעת טוב יותר מלחשוב שתרצי גדיה כלשהי." "העלמה טיני, בקשה גבירתתי, רק באתי להגיד לך שקראתי לגדיה מריה!" "מה אמרת? אמרת מה? קראת לגדיה מריה? זה שם לא רע. כשהייתי בגילך הייתה לי גדיה שנקראה מוריאל. זה היה שם יפה!"

אבא נענע בראשו מופתע. "העלמה טיני! הייתכן שזה מהעלמה טיני? ביני, את ילדה מבורכת. מאין זה בא אליך! אני לא יכול להאמין! זו הפעם הראשונה מאז שאני מכיר אותה שהיא נותנת דבר מה למישהו!"

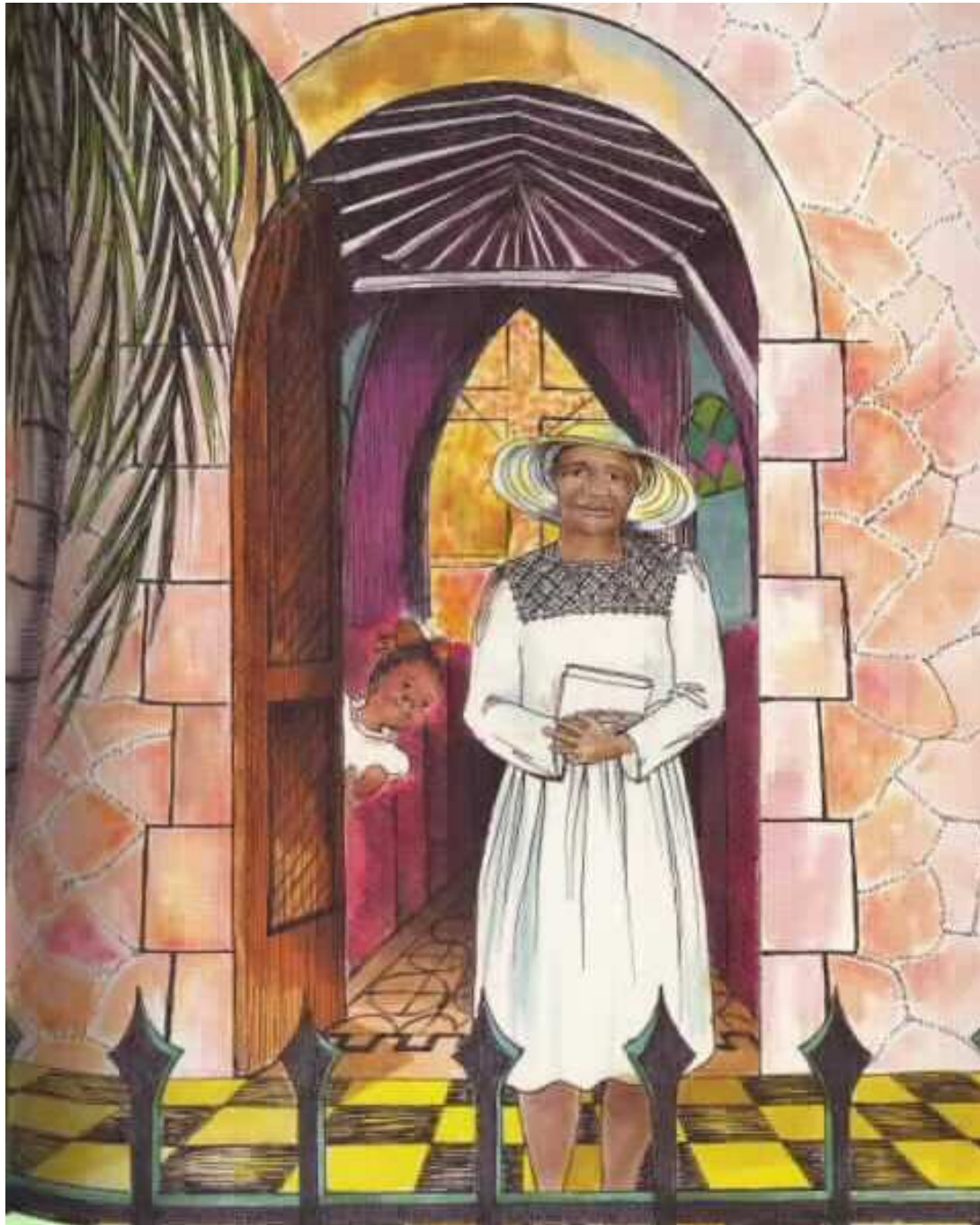
אבא, אספר לך את כל הסיפור אבל קודם אני מוכרחה ללכת ולהודות לה, לפני שאתלבש לקראת הכנסייה. אבא, האם הגדיה לא נהדרת? מריה. אקרא לה מריה! אחזור מיד, אני רק רצה לחצר של העלמה טיני."

הכובע מתאים דווקא, אבל אני לא אוהבת יותר מדי פרחים, אז הורדתי פרח אחד.
אז לגדיה קראת מריה! זה שם לא רע. אבל מוריאל היה טוב יותר. אבל אם לא תטפלי יפה בגדיה אזי.."
"אני הולכת, העלמה טיני. אני מוכרחה להתלבש לקראת הכנסייה."
"ילדים של היום באמת שונים!"

"תודה, העלמה טיני". רציתי מאוד לגעת בה, אבל היא כבר הסתובבה והתחילה ללכת.
"שש, על תטרידי אותי, ילדה."
"העלמה טיני, אז תלכי היום לכנסייה?" הלכתי אחריה באיטיות בשביל.
"אם העצמות שלי יישאו אותי. השמלה נראית לא רע, קצת קצרה."

מאז מריה היא הידידה הטובה ביותר שלי. אני אוהבת אותה כי היא שייכת רק לי ולאף אחד אחר. ולמרות שהיא רק גדיה אני יודעת שהיא אוהבת אותי גם כן.

ואתם יודעים מה? אפילו היום, אם אני רואה את העלמה טיני היא אומרת "את דואגת לגדיה? היא נראית לי קצת רזה. כן, מוריאל, זו הייתה גדיה! אבל המנגו עוד לא הבשיל, את יודעת, יקירתי."

ובכל זאת, כל פעם שאני רואה אותה באירוע כלשהו היא לובשת את השמלה שהעלמה איריס ואני נתנו לה, למרות שתמיד אומרת "קצר מדי."

